

Vågen

Havet andades in och höll andan,
den nakna havsbotten hotfull, vresig.
Ville gripa efter mig
med sitt sjögräs och sin svarta tång,
klippblocken ville rulla över och stena
mig.

Havet kom för att krossa mig.
Havet var rasande, havet ville döda.
Den angripande väldiga vågen
som skummade hetsigt
slungade brädor, båtar, takplattor och
träd.

Havet var här för att ta ut sin rätt,
för att hämnas alla de oförätter
som människan hade utsatt det för,
för att en gång för alla berätta vem som
är stor
och vem som är liten på jorden.

Virvlar omgav mig,
ville dra ner mig till botten.
Vredens änglar hade tagit ut sin hämnd.
Hur skulle jag någonsin
kunna lita på havet igen?

*

*[Ursprungsversionen skrevs i ett svep utifrån
Metrorubrik 2018-10-31: ”Jag har aldrig sett
något liknande. Havet var rasande, det var helt
otroligt.”. Därefter rensades texten på adjektiv.
Slutligen extraherades en dikt ur
ursprungstexten.]*